

Sygn. akt V U 537/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 r. w Kaliszu

odwołania E. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 19 marca 2013 r. Nr (...)

w sprawie E. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 19 marca 2013 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu E. G. prawo do emerytury poczynając od dnia (...).

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 marca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił E. G. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach, albowiem wnioskodawca nie osiągnął wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy ze zgłoszonych przez wnioskodawcę okresów pracy, uwzględnił do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienie w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowym (...) spółka jawna w B. wykonywane w latach 1992 – 98 w rozmiarze 6 lat 5 miesięcy i 20 dni. Co do pozostałego okresu, brak było podstaw do zaliczenia albowiem wnioskodawca za ten okres nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył E. G. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu pracy wykonywanej w latach 1976 - 92 jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący E. G. urodzony dnia (...), w okresie 1.09.1972 – 31.05.1988 był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...) w G. zatrudnionym kolejno na stanowisku ślusarza, ślusarza remontowego, brygadzysty ślusarza, mechanika samochodowego, spawacza. W okresach: 8.06.1979 – 4.08.1982, 14.04.1986 – 12.05.1988 odwołujący wykonywał pracę na prowadzonych przez przedsiębiorstwo budowach zagranicznych.

(dowód: świadectwo pracy w aktach ZUS)

Stanowisko mechanika samochodowego odwołującemu powierzono w dniu 1.03.1976 r. Pracę na tym stanowisku – wyłączając przerwę kiedy odwołujący był kierowany do prac za granicą – odwołujący wykonywał do dnia 25.02.1986 r. Od dnia 26.02. 1986 r. odwołującemu powierzono stanowisko spawacza. Pracę na tym stanowisku – wyłączając przerwę kiedy odwołujący był kierowany do prac za granicą – odwołujący wykonywał aż do rozwiązania stosunku pracy.

(dowód: karty ewidencyjne zatrudnienia w aktach sprawy, częściowo zeznania odwołującego)

Pracodawca potwierdził odwołującemu pracę w warunkach szczególnych wskazując następujące okresy takiej pracy: 01.03.1976-07.06.1979, 05.08.1982-25.02.1986, 26.02.1986-13.04.1986, 13.05.1988-31.05.1988. Pracodawca wskazał na wykonywanie przez odwołującego prac mechanika przy naprawie pojazdów samochodowych wyłącznie w kanałach remontowych oraz pracy spawacza.

(dowód: świadectwo pracy w warunkach szczególnych z dnia 31.05.1988 r. w aktach ZUS)

W okresie 06.06.1988-30.06.1992 odwołujący był zatrudniony w (...) w charakterze kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy.

(dowód: świadectwo pracy w aktach ZUS)

W ramach tego stanowiska, odwołujący codziennie w wymiarze nie mniejszym niż 8 godzin każdego dnia wykonywał pracę kierowcy ciągnika siodłowego marki (...) o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Był to pojazd przystosowany do przewozu towarów masowych. Pracodawca w okresie zatrudnienia nie zmieniał odwołującemu warunków zatrudnienia.

(dowód: zeznania świadka F. W.)

Łączny okres składkowy i nieskładkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 26 lat 3 miesiące i 23 dni. Uznany przez ZUS okres pracy w warunkach szczególnych wynosi 6 lat 5 miesięcy i 20 dni.

/bezsporne/

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom świadka. Sąd dał również wiarę zeznaniom odwołującego ale tylko w części odnoszącej się do podawanego okresu pracy na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych (m.n.p.s. – takim skrótem pracodawca określił to stanowisko w karcie ewidencyjnej zatrudnienia) pokrywającej się z potwierdzonym przez pracodawcę okresem. Sąd dał wiarę przedłożonym w ZUS-ie świadectwom pracy oraz świadectwu pracy w warunkach szczególnych z dnia 31.05.1988 r. Sąd nie dał wiary zeznaniom odwołującego w części w jakiej twierdził o pracy mechanika napraw pojazdów samochodowych w kanałach remontowych od początku zatrudnienia. Te twierdzenia nie zostały potwierdzone jakimkolwiek dokumentem. Sąd nie dał wiary także zaświadczeniu wystawionym w dniu 09.09.2004 r. (k. 13 akt ZUS) stwierdzającym pracę odwołującego w latach 1972 – 88 jako kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze powyżej 3,5 tony. Okoliczności te nie znalazły jakiegokolwiek odzwierciedlenia w karcie ewidencyjnej zatrudnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach (Dz. U. nr 162 poz.1118 z póź. zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art. 32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęły:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w art. 32 ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7. 02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. nr 8 poz. 43 z póź. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi (okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym). W myśl § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy o charakterze osobowym jak i w postaci dokumentacji pracowniczej – świadectwa pracy, świadectwo pracy w warunkach szczególnych, karty ewidencyjne zatrudnienia, wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się dalszym okresem pracy w warunkach szczególnych. Jak wynika bowiem ze świadectwa pracy w warunkach szczególnych i uzupełniającego to świadectwo kart ewidencyjnych zatrudnienia, odwołujący w latach 1976 – 88 wykonywał najpierw pracę mechanika napraw pojazdów samochodowych w kanałach remontowych a następnie pracę spawacza. Podane w tym świadectwie oddzielnie okresy pracy na każdym z tych stanowisk poparte zostały odpowiednimi adnotacjami pracodawcy w karcie ewidencyjnej sporządzanej na bieżąco po każdorazowej zmianie stanowiska. Zarówno praca mechanika w kanałach remontowych jak i praca spawacza wymienione są w załączniku do cytowanego rozporządzenia. Pierwsza z tych prac wskazana jest w wykazie A dział XIV pkt. 16 a druga – w pkt. 12 tegoż działu. Zaliczeniu zatem podlegały okresy: 1.03.1976 – 7.06.1979, 5.08.1982 – 25.02.1986 jako okres pracy w warunkach szczególnych – praca w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych (wykaz A dział XIV pkt. 16 załącznika) oraz okresy 26.02.1986 – 13.04.1986, 13.05.1988 – 31.05.1988 jako okresy pracy przy spawaniu (wykaz A dział XIV pkt. 12 załącznika). Suma tych okresów to 7 lat i 3 dni.

W okresie 6.06.1988 – 30.06.1992 odwołujący wykonywał prace polegające na kierowaniu samochodem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Prace takie spełniały warunki wymienione w wykazie A dział VIII pkt. 2 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia. Pracę taką odwołujący wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Łączny okres wykonywania takiej pracy wynosi 4 lata i 24 dni.

Spełniona została zatem przesłanka co najmniej 15-letniej pracy w warunkach szczególnych albowiem suma badanych okresów i okresu uznanego przez ZUS to 17 lat 6 miesięcy i 17 dni. Cały badany okres pracy w warunkach szczególnych przypada przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 26 - letnim okresem ubezpieczenia i w chwili składania odwołania miał ukończony 60-ty rok życia.

Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie jak w sentencji.